

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 021606 18 Кж 6
Бања Лука, 14.03.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М.Ш. и Н.Ђ., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 021606 18 К од 16.07.2018. године, у сједници вијећа, одржаној дана 14.03.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених М.Ш. и Н.Ђ., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 021606 18 К од 16.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 021606 18 К од 16.07.2018. године, оптужени М.Ш. и Н.Ђ. оглашени су кривим због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело је оптужени Ђ. осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, а оптуженом М.Ш. је за то дјело утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година, те му је на основу члана 64. став 1. у вези са ставом 3. КЗ РС, опозвана условна осуда изречена правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 060121 16 К од 04.01.2017. године, којом је истом због кривичног дјела из члана 169. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, са роком провјеравања од 1 (једне) године, тако да је казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци узета као утврђена и условна осуда изречена правоснажном пресудом Основног суда у Добоју број 85 0 К 055552 16 К од 29.11.2016. године, којом је осуђен због кривичног дјела из члана 246. став 1. КЗ РС и утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, са роком провјеравања од 1 (једне) године, тако да је казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци узета као утврђена, па је оптужени Ш., на основу члана 56. став 1. и став 2. тачка 3. у вези са чланом 64. став 3. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 10 (десет)

мјесеци. Истом пресудом, на основу члана 59. КЗ РС оптуженима је у изречене казне затвора урачунато вријеме проведено у притвору почев од 30.11.2017. године, па док исти буде трајао. На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) и ж) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени су обавезани да солидарно надокнаде трошкове кривичног поступка у износу од 860,00 КМ, паушал суда у износу од 300,00 КМ, све у року од 15 дана, од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења, као и награду и нужне издатке њихових бранилаца по службеној дужности, чији износ ће бити одређен посебним рјешењем у складу са чланом 97. став 2 ЗКП РС. На основу члана 82. став 1. и члана 207. став 8. КЗ РС, од оптужених су одузети предмети појединачно наведени у изреци те пресуде.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили браниоци оптужених. Жалба браниоца оптуженог М.Ш., адвоката М.Р. из Д., изјављена је због битних повреда одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и овај оптужени ослободи од оптужбе. Бранилац оптуженог Н.Ђ., адвокат М.И. из Б.Л., жалбу је изјавио из свих жалбених основа, а приједлог ове жалбе је да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се овај оптужени огласити кривим због кривичног дјела из члана 207. став 1. КЗ РС и истом изрећи блажа казна.

Окружни јавни тужилац није подносио писмени одговор на жалбе бранилаца оптужених.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слједећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, обе жалбе указују на битне повреде одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке з), и) и к) ЗКП РС, те жалба браниоца оптуженог Ш. указује и на битну повреду из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Оспорава се законитост у прибављању доказа на којима је заснована побијана пресуда, указује се на повреде права на одбрану, на прекорачење оптужбе, на неразумљивост изреке пресуде и њеној противријечности са разлозима, те изостанак разлога о одлучним чињеницама.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, аргументима изнесеним у жалбама бранилаца оптужених се оспорава правилност оцјене изведених доказа оптужбе и одбране, па слиједом тога и правилност утврђења одлучних чињеница, са тврдњом да спроведени докази не потврђују тврдње оптужбе да су оптужени починили кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које су побијаном пресудом оглашени кривим, а што је све за посљедицу, по ставу жалби, довело до повреде Кривичног закона, па и у оном дијелу који се односи на правну квалификацију дјела.

Надаље, жалба браниоца оптуженог Ђ. сматра да би овај оптужени могао евентуално да буде оглашен кривим за кривично дјело из члана 207. став 1. ЗКП РС, па је у том смислу предложио изрицање блаже казне.

Нема повреде права на одбрану, као битне повреде одредаба кривичног поступк из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, на коју је указала жалба браниоца оптуженог Ш., а која је по тврдњама из жалбе учињене на начин што је првостепени суд повриједио право одбране на унакрсно испитивање, јер није дозволио овом браниоцу постављање питања свједоку С.Г. Наиме, одредбом члана 278. став 2. ЗКП РС, прописано је право предсједника вијећа да забрани питање и одговор на питање које је већ постављено ако је то питање по његовој оцјени недозвољено или неважно за предмет. Према томе, како је у конкретном случају, предсједник првостепеног вијећа, у складу са одредбом члана 278. став 2. ЗКП РС, забранила питање браниоца оптуженог Ш. за свједока Г. у којем је, по ставу предсједника првостепеног вијећа, бранилац изашао из оквира директног испитивања, јер је предсједник вијећа овом свједоку поставила питање само у вези потписа на потврди о привременом одузимању предмета, то су без основа жалбени приговори да је првостепени суд повриједио право на одбрану овог оптуженог. Дакле, право суда је да не дозволи питање, па забрана одбране да постави питање, може се евентуално разматрати кроз жалбени основ погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно, да ли је због те забране, чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Неоснован је и приговор жалбе браниоца оптуженог М.Ш. да су искази свједока Д.К. и Б.Р. дати пред овлашћеним службеним лицима (у даљем тексту: ОСЛ) незаконити докази, тврдњом да су саслушање ових свједока вршили ОСЛ супротно одредби члана 227. став 2. ЗКП РС. Ово из разлога што у одредби члана 227. ЗКП РС је изричито наведено у којем случају се записници о прикупљеним обавјештењима ОСЛ могу употребити као докази у кривичном поступку, а то је у случају када приликом прикупљања изјава од лица, ОСЛ поступе у складу са чланом 143. или 151. ЗКП РС. Према томе, обзиром да су ОСЛ приликом прикупљања изјаве од свједока, у потпуности поступили у складу са одредбом члана 151. ЗКП РС, то се записници о прикупљању изјаве од ових свједока, могу употребити као доказ у овом кривичном поступку, а сходно члану 227. став 3. ЗКП РС. Осим тога, супротно наводима из ове жалбе, ОСЛ могу саслушавати лица у својству свједока, што произилази из одредаба члана 44., 226. став 1. и 2. и 227. ЗКП РС. У конкретном случају, из Записника о увиђају и из Криминалистичко-техничког извјештаја, произилази да су ОСЛ дана 30.11.2017. године, прије обављања увиђаја, обавјестили окружног јавног тужиоца Синишу Марковића о одласку на лице мјеста, а да су истог дана у 20,25 часова обавјестили тужиоца и о свим предузетим мјерама и радњама. С тим у вези, без основа су и приговори ове жалбе, којима се оспорава законитост предузете радње увиђаја, тврдњом да су ОСЛ обавили увиђај, а да претходно нису о томе обавјестили тужиоца, јер је у Записнику о увиђају констатовано да је о одласку на лице мјеста обавјештен тужилац, да је увиђај започео у 19,20 часова и да је завршен истог дана у 20,20 часова, док је у Криминалистичко-техничком извјештају констатовано да су тог истог дана у 20,25 часова обавјестили тужиоца о мјерама и радњама које су предузели.

Неоснован је и приговор из жалбе браниоца оптуженог Ш. да је записник о отварању и прегледу привремено одузетих предмета, незаконит доказ, тврдњом да је у истом констатовано да је судија за претходни поступак обавјештен о овом рочишту и да исти није присуствовао, а да тужилац за ту своју констатацију није

доставио суду ниједан доказ. Наиме, околност да ли је рочиште за отварање и преглед привремено одузетих предмета одржано у одсуству уредно обавјештеног или необавјештеног судије за претходни поступак, никако не може довести у питање законитост тог записника, како се то погрешно тврди у овој жалби, јер са једне стране, одбрана, током првостепеног поступка није истицала ову врсту приговора, због чега првостепени суд није ни вршио провјеру о томе да ли је судија обавјештен, нити је био у обавези да по службеној дужности извршу ту провјеру, а са друге стране, присуство судије за претходни поступак на том рочишту, сходно одредби члана 135. ЗКП РС, није обавезно.

Надаље, супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог Ш., због чињенице да не садржи поуку о праву на жалбу, потврда о привремено одузимању предмета од овог оптуженог, није незаконит доказ, обзиром да ненавођењем правне поуке у потврди, оптуженом није ускраћено право на жалбу и исти је и без те правне поуке, могао и имао право изјавити жалбу. Осим тога, и на рочишту за отварање и преглед привремено одузетих предмета, које је одржано у присуству оба оптужена и њихових браниоца, оптужени Ш., као и оптужени Ђ. нису имали никаквих примједби, те су исказали да су одузете предмете имали у свом посједу и да су их добровољно предали полицијским службеним лицима ПС П.

Неоснован је и жалбени приговор браниоца оптуженог Ђ. којим се истиче да су улазак и претресање стана овог оптуженог, од стране ОСЛ незаконити и да су због тога незаконити и докази који су пронађени приликом овог претреса. Наиме, са једне стране, претрес стана оптуженог Ђ. извршен је на основу наредбе за претресање Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004744 17 Кпп од 01.12.2017. године, која наредба ја прије почетка претреса уручена оптуженом Ђ., који је потписао пријем исте, као и записник о претресању стана и потврду о привременом одузимању предмета на основу наредбе за претресање, а са друге стране, исказ свједока Ј.П. у дијелу у којем је навела да су полицијски службеници у предметни стан дошли три сата прије званичног почетка претреса, те да је један полицијски службеник завиривао у отворени руксак, није поткријепљен нити једним другим доказом, а ни она није навела да су полицијски службеници нешто изузимали или доносили у стан, како је то правилно утврдио и првостепени суд.

Неосновани су и жалбени приговори бранилаца оба оптужена да је првостепени суд прекорачио оптужбу и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, јер принцип који захтјева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, у конкретном случају није повријеђен, обзиром да се побијана пресуда односи на лица која су оптужена и на дјело које је предмет оптужбе садржане у потврђеној оптужници, те је заснована на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, па је на бази таквих утврђења извршена незнатна корекција у чињеничном опису дјела, које је остало у оквиру истог догађаја и истог кривичног дјела из потврђене оптужнице.

Супротно наводима из жалби бранилаца оптужених, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна сама себи и образложење исте садржи разлоге у погледу свих одлучних чињеница са аспекта

постојања кривичног дјела и кривице оптужених и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона, те садржи и одлуку о притвору, ради чега су неприхватљиви приговори жалби засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. У вези са наводима из жалбе браниоца Ђ., овај суд наглашава да количина одузете опојне дроге се разликује од количине наведене у чињеничном опису дјела, из разлога, што је након вјештачења, у писменом налазу, вјештак констатовао тачну количну опојне дроге која је остала након извршеног вјештачења и та количина је потпуно идентична како по опису, тако и по колични опојне дроге наведене у изреци пресуде у дијелу који се односи на мјеру одузимања предмета од оптужених.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима која се износе у жалбама, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да су оптужени починили кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани. Прије свега, побијана пресуда је анализирала садржај исказа свједока оптужбе Д.К., који је на главном претресу потврдио чињенице које је навео и у свом исказу у истрази. Затим је побијана пресуда анализирала и исказ свједока Б.Р. дат на главном претресу и у истрази, обзиром да је овај свједок на главном претресу исказивао другачије од оног у истрази, па је правилно оцијенила као вјеродостојним његов исказ из истраге, дајући о томе детаљно и ваљано образложење на страни 12. и 13, које у цијелости прихвата и овај суд. Наиме, побијана пресуда је исказ наведеног свједока оптужбе из истраге и у оном дијелу у којем је измјењен на главном претресу, у смислу одредбе члана 304. став 7 ЗКП РС, правилно оцијенила и са аспекта садржаја довела у везу са исказима свједока З.Б. и С.Г., записником о увиђају и фотодокументацијом, потврдама о привременом одузимању предмета појединачно наведеним у побијаној пресуди, као и вјештачењем одузете материје која асоцира на опојну дрогу, па се такав приступ у оцјени вјеродостојности противријечних исказа овог свједока (из истраге и са главног претреса), а у вези са тим и оцјена вјеродостојности исказа оптужених и свједока одбране, не може оспорити аргументима изнесеним у жалбама.

У вези са приговорима из жалби бранилаца оптужених да оптужени Ш. није починио предметно кривично дјело, тврдњом да је своју јакну овај оптужени посудио оптуженом Ђ., који је, без његовог знања, у џеповима јакне ставио три паковања са опојном дрогом марихуаном, те да оптужени Ђ. није договорио са свједоком Б.Р. да му овај пронађе купце за дрогу, првостепени суд је дао детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд. Дакле, из записника о увиђају ПС П. произилази да је из унутрашњости кафића Т. изузета мушка јакна марке „4Ф“ у којој су се налазила три паковања у облику лопте са биљном материјом која је асоцирала на опојну дрогу марихуану, те да је са простора испред наведеног кафића (испод степеница) изузето 7 пакета у бијелим ПВЦ врећицама за које се сумњало да се у њиховој унутрашњости налази опојна дрога.

Из потврде о привременом одузимању предмета на име М.Ш., произилази да је овај оптужени полицијским службеницима добровољно предао три пакета у облику лопте са биљном материјом која је асоцирала на опојну дрогу марихуану, а који су се претходно налазили у његовој јакни. Из потврде о привременом одузимању предмета на име Н.Ђ., произилази да је овај оптужени полицијским службеницима добровољно предао 6 пакета у бијелој ПВЦ врећици чија је садржина асоцирала на опојну дрогу и рачун од аутопута, а који предмети су приликом вршења увиђаја пронађени испред кафића Т. Из записника са рочишта о отварању и прегледу привремено одузетих предмета од 19.12.2017. године (које је одржано у присуству бранилаца оптужених), произилази да оптужени нису имали никаквих примједби, те су исказали да су одузете предмете имали у свом посједу и да су их добровољно предали полицијским службеницима ПС П. Стога је и жалбени приговор браниоца оптуженог Ш., којим се указује на пропуст првостепеног суда „да се као доказ проведе јакна, за коју првостепени суд тврди да је првооптуженог М.“, неоснован, јер оба оптужена у својим исказима пред првостепеним судом не оспоравају чињеницу да се ради о јакни власништво оптуженог Ш., нити је оптужени Ђ. оспорио да се у јакни налазила опојна дрога.

Надаље, супротно приговорима из жалби бранилаца оптужених, побијана пресуда је правилно оцијенила и прихватила исказ свједока Б.Р. из истраге, док није прихватила његов исказ са главног претреса и његову тврдњу да је приликом давања изјаве у истрази био у алкохолисаном стању, доводећи га у везу са исказима свједока З.Б. и С.Г., који су били категорични да у вријеме давања изјаве у истрази, овај свједок није одавао знакове алкохолисаности. Правилно је побијана пресуда оцијенила и исказе оптужених датих у својству свједока, неприхватајући их и о томе на страни 14. и 15. дала детаљно и ваљано образложење, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалиоци упућују на те разлоге.

Према томе, насупрот приговорима из жалби бранилаца оптужених, којима се оспорава правилност закључка првостепеног суда о постојању квалификованог облика овог кривичног дјела, овај суд налази да је за такво утврђење првостепени суд имао довољно упоришта у изведеним доказима. Наиме, радње извршења основног облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС, су алтернативно одређене и постоје у ситуацији када се неовлаштено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ради продаје купује, држи или преноси или посредује у продаји или куповини или се на други начин неовлаштено стављају у промет супстанце или препарате, који су проглашени за опојне дроге. За постојање једног од квалификованих облика предметног кривичног дјела (који су у ставу 3. члана 207. КЗ РС такође алтернативно одређени), законска дефиниција, као квалификаторна околност инкриминације, захтјева да је дјело извршено од стране више лица, што подразумијева учешће најмање два лица у извршењу основног облика дјела.

Према чињеничном опису дјела садржаном у изреци побијане пресуде, оптужени су у наведеном временском периоду неовлаштено ради продаје држали и преносили, те нудили на продају опојну дрогу, тако што су ангажовали таксисту Д.К. да их из Д. превезе у П., гдје су са опојним дрогама дошли у Занатски центар 1 и у кафићу Т., састали се са Б.Р., претходно тражећи од истог да нађе купце за

продају опојне дроге и том приликом су оба оптужена лишена слободе, када је код оптуженог Ш. у цепу јакне пронађено три паковања у облику лопте облијепљене провидном фолијом са опојном дрогом марихуаном, појединачних нето маса као у изреци пресуде, док је оптужени Ђ. одбацио од себе четири ПВЦ пакетића опојне дроге марихуана, један ПВЦ пакетић опојне дроге спид, један ПВЦ пакетић са 8 жутих таблета опојне дроге екстази, те је код оптуженог Ђ. приликом претреса стана у Д., припремљена за даљу продају, пронађена опојна дрога марихуана запакована у три ПВЦ врећице појединачних нето маса наведених у изреци пресуде, једна ПВЦ врећица са 72 ПВЦ пакетића, укупне нето масе 66,8737 г, затим опојна дрога екстази запакована у једној ПВЦ врећици са 100 комада зелених таблета и једна жута таблета у облику цртаног лица „Сунђер Боб“, опојна дрога спид запакована у двије ПВЦ фолије, док су на носачу СИМ картице и дигиталној ваги за прецизно мјерење пронађени трагови опојне дроге спид.

Према томе, чињенични опис радњи из изреке побијане пресуде, садржи све елементе квалификованог облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, јер у тим радњама учествује више лица, а доказима проведеним у овом поступку несумњиво је утврђено да је у извршењу основног кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 1. КЗ РС учествовало, као саизвршиоци, више лица, па је евидентно да је заједничко дјеловање оптужених резултат њихове заједничке одлуке. Одлучна чињеница која дистанцира квалификовани облик из става 3. члана 207. КЗ РС од основног облика кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из става 1. истог члана, је свијест и воља о заједничком дјеловању више лица у њиховом извршењу, што је у конкретном случају несумњиво утврђено, па је за постојање теже квалификације тог дјела, без значаја појединачни облик партиципације тих лица у њиховом заједничком дјеловању, ради чега су неосновани приговори упућени правној квалификацији дјела и правилној примјени Кривичног закона.

Дакле, разлоге за све одлучне чињенице, овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалби бранилаца оптужених.

На основу свега наведеног, ово вијеће налази да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптужених, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима браниоца оптуженог Н.Ђ., те обзиром да жалба због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављена у корист оптуженог М.Ш., садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, овај суд је испитао ту одлуку првостепеног суда и у односу на овог оптуженог, те нашао да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казни оптуженима и да су те околности адекватно вредноване.

Наиме, правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене све олакшавајуће околности, првенствено породичне прилике оптужених, конкретизоване за сваког од њих појединачно, млађа животна доб и нарушено здравствено стање оптуженог Ш., а у односу на оптуженог Ђ. да живи у ванбрачној заједници у којој ће ускоро постати отац, те отежавајуће околности и то њихову ранију осуђиваност, у односу на оптуженог Ш. да је предметно кривично дјело учинио у току времена провјеравања по двије пресуде Основног суда у Добоју, као и да је код њега пронађена велика количина опојне дроге марихуане (око 300 грама) и у односу на оптуженог Ђ. да је ради продаје држао и преносио велику количину различите врсте опојне дроге. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС (од 5 до 15 година), за које су оптужени оглашени кривим том пресудом, као и општа правила о одмеравању казне из одредбе члана 52. став 1. КЗ РС, овај суд налази да су казне затвора изречене побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 43. КЗ РС

Из наведених разлога жалбе бранилаца оптужених нису основане, због чега је ваљало те жалбе одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић